

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ENTER

ทดลองอ่าน

放开那个女巫

คนนั้นซะ
放开那个女巫

FENTER
ทดลองอ่าน

FENTER
ทดลองอ่าน

FENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ใครจะคาดคิดว่าเจ้าชายลำดับที่สี่ผู้มีชื่อเสียงด้านลบเลื่องลือไปทั่วเมืองหลวงจะกลายเป็นพระราชอาญาจักรใหญ่ มีหน้าที่ยังมีวิธีบริหารจัดการบ้านเมืองที่ไม่เหมือนใครอีกด้วย เล่นเอาขุนนางและสมาคมต่างๆ ในเมืองหลวงอยู่กันไม่สุขเลยทีเดียว

แต่เป้าหมายของโรแลนด์ไม่ได้หยุดอยู่แค่นี้ เพื่อที่จะยึดรวมเกรย์คาสเซิลทั้งอาณาจักรให้เป็นปึกแผ่น เขาต้องรีบดำเนินการตามแผนขั้นต่อไปโดยเร็ว ขณะเดียวกันนั้นแม่มดจากเกาะสลีปิ้งกลุ่มใหม่ก็เดินทางมาถึงเมืองเนเวอริวิตเตอร์ แล้ว ทว่าคราวนี้ทิลลีไม่ได้ส่งคนมาเปล่าๆ แต่ยังแนบจดหมายพร้อมภารกิจสุดหินมาให้เขาอีก ส่วนที่ว่าจะหินขนาดไหนก็ถึงขนาดที่คนชอบทำเรื่องเหนือความคาดหมายอย่างโรแลนด์ยังเอ่ยปากว่านี่เป็นภารกิจที่บ้าระห่ำมาก! รับรองว่าได้ลุ้นจนแทบกลั้นหายใจกันแน่นอน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ขาดกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เออร์มู ชื่อจริงคือเฉิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเออร์มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เออร์มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างไรก็ตามเขากลับรู้สึกว่าการเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

'ความเข้าใจที่พวกเรามีต่อโลกทั้งน้อยนิดและเลือนราง มีอาจเกี่ยวกับ
สมาพันธ์เมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อนด้วยซ้ำ หากคิดอยากจะเอาชนะศัตรู
อันดับแรกก็ต้องรู้จักศัตรูให้ดีกว่าก่อน บางทีความสามารถของพวกนาง
อาจจะช่วยเหลือท่านในเรื่องนี้ได้'

ตอนที่ 507

สะสาวบัญชา

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ถนนที่ตรงไปยังวังหลวงจัดการเก็บกวาดเรียบร้อยแล้ว เมืองแห่งนี้เป็นของฝ่าบาทแล้วพะยะค่ะ!"

ขวานเหล็กคุกเข่าลงตรงหน้าโรแลนด์พร้อมกล่าวรายงานด้วยสีหน้าตื่นเต็น

การสู้รบดำเนินมาตั้งแต่เมื่อวานจนกระทั่งถึงเช้าตรู่วันนี้ หลังทำลายประตูเมืองได้แล้ว กองทัพที่หนึ่งก็ใช้เวลาเพียงสี่ชั่วโมงในการบรรลุสองเป้าหมายหลัก นั่นคือยึดวังหลวงและโบสถ์ฝั่งตะวันออก หลังจากนั้นก็กำจัดทหารของศัตรู กวาดล้างกองกำลังต่อต้านของทอวีฟิคให้สิ้นซาก

โรแลนด์กวาดตามองไปรอบๆ เห็นว่าสีหน้าทุกคนล้วนฉายแววตื่นเต็น ทั้งทหารกองทัพที่หนึ่งและแม่มดต่างก็เหมือนว่าใกล้จะสะกดอารมณ์ที่พลุ่งพล่านไว้ไม่อยู่เต็มที่ หากไม่ใช่เพราะว่าเขายังนั่งอยู่คนทั้งสองกลุ่มคงได้ส่งเสียงเฮลั่นออกมาแล้ว หลังทอวีฟิคถูกโค่นลงจากบัลลังก์ ภายในใจของพวกเขาเหล่านี้ต่างก็คิดว่าโรแลนด์เป็นกษัตริย์ที่แท้จริงของเกรย์คาสเทิลแล้ว ต่อให้ยังไม่ได้จัดพิธีราชาภิเษกก็ตามที่

ทว่าในใจของโรแลนด์กลับรู้สึกสงบอย่างคาดไม่ถึง

'เมืองอันยิ่งใหญ่' ซึ่งแสดงถึงจุดศูนย์กลางของอาณาจักรเกรย์คาสเซิลแห่งนี้ไม่ได้ทำให้เขาเกิดอารมณ์ร่วมหรือรู้สึกเหมือนได้กลับบ้านแต่อย่างใด ในสายตาของโรแลนด์นี่เป็นแค่เมืองแห่งหนึ่งที่ระดับความก้าวหน้ายังเทียบกับบ้อมปราการลองชองไม่ได้ด้วยซ้ำ ความสำคัญเพียงอย่างเดียวก็คือ...สงครามแย่งชิงบัลลังก์ครั้งนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว คราวนี้เขาก็จะได้บริหารดินแดนอย่างสบายใจเสียที

อย่างไรเสียสุดท้ายแล้วชัยชนะก็คือชัยชนะ โดยเฉพาะชัยชนะที่เปี่ยมไปด้วยความน่ายินดีเช่นนี้ เชื่อว่าอีกไม่นานชาวเมืองการมลดเปลี่ยนแปลง ผู้ปกครองเมืองหลวงจะต้องแพร่สะพัดไปทั่วอาณาจักรแน่ ชื่อเสียงและบารมีของเขาจะถูกยกขึ้นไปอีกระดับ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อการรวบรวมคนที่มีความสามารถและช่วยผลักดันการปฏิรูป จนถึงขณะนี้แผนการโจมตีในฤดูใบไม้ผลิที่ตระเตรียมมาดีเดือนกว่าถือว่าสำเร็จไปกว่าครึ่งแล้ว เหลือเพียงแค่ดินแดนใต้เท่านั้น...โรแลนด์ทอดสายตาออกไปยังสันเขาฟอลเลนดรากอนและดินแดนใต้สุดที่ไกลออกไป ที่นั่นต่างหากถึงจะเป็นที่ที่เขาต้องการครอบครองอย่างแท้จริง

เขาสูดหายใจ หยุดคิดทุกอย่างแล้วพูดเสียงดังว่า "พวกเราเข้าเมืองกันเถอะ!"

"พะยะคะ" ขวานเหล็กยื่นขึ้นถวายเป็นความเคารพ จากนั้นหันไปออกคำสั่งกับเหล่าทหารที่อยู่ด้านหลัง "ตั้งแถวตอนยาวสองแถว ปกป้องพระราชอาสน์ใหม่ของพวกเรา ออกเดินทางได้!"

บรรดาทหารยกอาวุธในมือขึ้นพร้อมตะโกนเสียงดัง "พระราชอาสน์วิมเบิลดันทรงพระเจริญ!"

"พระราชอาสน์ทรงพระเจริญ!"

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องด้วยความดีใจของกองทัพที่หนึ่ง โรแลนด์
เดินลงจากเรือรบตรงไปยังวังหลวง

เมื่อผ่านประตูเมืองเข้าไป บนถนนทุกสายล้วนเงียบสงัด แทบจะ
มองไม่เห็นผู้คนเลย ตามพื้นยังมีร่องรอยจากการสู้รบเหลืออยู่ ยิ่งเข้าใกล้
วังหลวงก็ยิ่งเห็นร่องรอยได้ชัด

ทุกหนแห่งในตัวเมืองจะปรากฏบ้านเรือนที่เสียหาย ซากปรักหักพัง
ที่ยังขวางทางสัญจร ชิ้นส่วนแขนขาที่ขาด และรอยเลือดที่ลากยาวเป็นทาง
แม้การยึดวังหลวงจะใช้เวลาไม่นาน แต่ก็ยังเป็นศึกที่ดุเดือดที่สุดนับตั้งแต่
ก่อตั้งกองทัพที่หนึ่งขึ้นมาอย่างไม่ต้องสงสัย

โรแลนด์มองไปยังเศษซากและกำแพงที่แตกหักสองข้างทาง
ภายในใจอดรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาไม่ได้ ตอนนี่ยังไม่มีการนับจำนวนผู้เสียชีวิต
อย่างละเอียด แต่ศพของทหารกองทัพที่หนึ่งถูกขนย้ายไปด้านหลัง
กว่ายี่สิบนายแล้ว นี่ขนาดมีนาฬิกาคอยให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ หาก
ขาดเธอแล้วล่ะก็ เกรงว่าจำนวนผู้เสียชีวิตอาจมีมากกว่านี้ถึงสามเท่า

เมื่อเข้ามาในเขตวังหลวง บรรดาทหารที่คอยรักษาการณ์อยู่ก็พากัน
คุกเข่าลงข้างหนึ่ง ตลอดสองข้างทางที่ทอดไปยังท้องพระโรงมีทหารคุกเข่า
เรียงกันเป็นแถว ภาพนี้ถือเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยากยิ่ง เพราะกองทัพที่หนึ่ง
มักแสดงความเคารพด้วยการทำวันทยหัตถ์ ทว่าโรแลนด์ก็ไม่ได้ห้าม
แต่อย่างใด เมื่อดูจากสีหน้าอีกเหมิ่ของทุกคนาก็รู้ได้ในทันที เวลานี้พวกเขา
ไม่ได้ออกมาต้อนรับตนในฐานะของทหาร หากแต่กำลังแสดงความเคารพ
ต่อพระราชอาของคีใหม่ในฐานะที่เป็นประชาชนคนหนึ่งของอาณาจักร
เกรย์คาสเซิล

ขณะเดินผ่านสวนเขียวชอุ่มซึ่งอุดมไปด้วยดอกไม้ที่กำลังผลิบาน

ภาพในความทรงจำของเขาก็ผุดขึ้นทับขึ้นมาทันใด อาคารหินสามหลัง ตั้งเป็นมุมสามเหลี่ยมล้อมรอบสวนที่มีน้ำไหล นี่เป็นอาณาเขตที่ตระกูล วิมเบิลตันใช้อยู่อาศัยมารุ่นสู่รุ่น อาคารด้านซ้ายมือคือวิหารแห่งสวรรค์ ที่ใช้สำหรับจัดงานเลี้ยงหรือพิธีเฉลิมฉลอง ทว่าตอนนี้ถูกระเบิดจาก บอลลุนทำลายจนย่อยยับไปแล้ว เหลือไว้เพียงเสาหินขนาดใหญ่ ที่ตั้งตรงชี้ฟ้าไม่กี่สิบต้น ด้านขวาเป็นที่ว่าการเมืองและห้องสมุด เวลานี้ ได้ถูกกองทัพที่หนึ่งเข้ายึดครองไว้แล้วเช่นกัน

ส่วนตรงกลางคือวิหารคู่อันแสนยิ่งใหญ่ โครงสร้างของมันดูคล้ายกับ อาคารสูงในยุคหลัง ด้านล่างเป็นอาคารบนยกพื้นทรงวงรีซึ่งมีพื้นที่ใหญ่กว่า ปราสาทของเมืองชายแดน สองด้านขนานด้วยหอคอยสูง ปลายยอดของ หอคอยหนึ่งก่ออิฐเป็นรูปมงกุฎพระราชินี ขณะที่อีกหอคอยหนึ่งก่ออิฐเป็นรูปมงกุฎ พระราชินี พวกมันล้วนแสดงถึงสัญลักษณ์อันสูงส่งของราชวงศ์เกรย์คาสเซิล กึ่งกลางหอคอยทั้งสองมีโถงเล็กซึ่งไขว้กันเป็นรูปกากบาท เพื่อเป็นตัวแทน ของทวนคู่บนตราประจำตระกูล ไม่ว่าจะด้านรูปร่างหรือว่าแนวคิดในการ ออกแบบก็ควรค่าแก่การยกให้เป็นผลงานชั้นเยี่ยมสืบทอดต่อไปอีกร้อยปี

โรแลนด์ก้าวขึ้นบันไดหน้าตัดทรงโค้งที่ละชั้น ตรงเข้าไปยังปราสาท ตามภาพความทรงจำในหัว ความรู้สึกนี้ช่างน่ามหัศจรรย์เหลือเกิน รู้กันอยู่ว่าเขาเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก แต่ในหัวกลับจำห้องทุกแห่งและ ทางเดินทุกสายได้ ภายในปราสาทนอกจากทหารที่ถือปืนคอยรักษาการณ์ แล้วยังมีพวกขุนนางที่ยืนตัวลั่นงออยู่กลุ่มหนึ่ง เมื่อเห็นโรแลนด์เข้ามา พวกเขากรีบบากันคุกเข่าพร้อมส่งเสียงแสดงความเคารพ

"ลุกขึ้นเถอะ"

โรแลนด์นั่งบนบัลลังก์อย่างไม่เกรงใจแล้วก้มลงมองคนด้านล่าง ในบรรดาขุนนางเหล่านี้มีใบหน้าที่เขาคุ้นเคยอยู่หลายคน

อย่างเช่นเจ้ากรรมคลังลอร์เรน มัวร์ เจ้ากรรมการทูตบรันด์ ฟลินน์ เจ้ากรรมตุลาการเปาโล หัวหน้าหน่วยข่าวกรองมาร์แชล และองคมนตรีวิคคนเหล่านี้ล้วนเป็นขุนนางที่เคยทำงานให้กับวิมเบิลตันที่สาม บางตระกูลสามารถสืบสายย้อนกลับได้ถึงตอนที่ตระกูลวิมเบิลตันเพิ่งจะก่อตั้งทีเดียว หลังจากที่ทอวีฟิค วิมเบิลตันขึ้นครองราชย์ คนเหล่านี้ก็พากันหันไปรับใช้พระราชของคิงใหม่ และเห็นได้ชัดว่าเวลานี้พวกเขาเตรียมจะทำแบบเดิม นั่นคือหันมาสวมวิกต์ต่อโรแลนด์

น่าเสียดายที่เขาไม่ต้องการคนเหล่านี้

นี่ไม่ใช่การประชุมสภา แต่เป็นการพิพากษา

"ทอวีฟิค วิมเบิลตันต้องสงสัยว่ามีส่วนในการสังหารเจ้าชายกุลออน วางแผนก่อกบฏ และสมรู้ร่วมคิดกับศาสนจักร เวลานี้ได้ถูกจับกุมตัวไว้แล้ว สิ่งที่รอคอยเขาอยู่แน่นอนว่าเป็นโทษสถานหนัก และอีกไม่นานความผิดของเขาจะถูกถ่ายทอดไปทั่วเมือง รวมถึงทั่วทั้งอาณาจักร พวกเจ้าคิดเห็นอย่างไรบ้าง"

"ความผิดเหล่านี้ไม่อาจยกยี้ได้ กระหม่อมเคยห้ามปรามเขาแล้วพะยะค่ะ แต่หาได้มีประโยชน์ไม่" องคมนตรีวิคพูดขึ้นมาเป็นคนแรก "พระองค์ทรงมาปิดเป่าเมฆหมอกที่ปกคลุมเกรย์คาสเซิลโดยแท้พะยะค่ะ"

ขุนนางที่เหลือพากันพยักหน้าเห็นด้วย

"เช่นนั้นหรือ" โรแลนด์ถามด้วยรอยยิ้ม "แล้วตอนที่เขาทำความผิดเหล่านี้ พวกท่านยืนดูอยู่เฉยๆ หรือว่าคอยช่วยเขากันเล่า ไม่ต้องพูดหรอก แค่พวกท่านขยับปากซำก็รู้แล้ว"

"เรื่องนี้..." องคมนตรีขมวดคิ้วว่า "พระองค์อาจไม่ทรงทราบ แต่หลังทอวีฟิคขึ้นครองบัลลังก์ เขาก็เลื่อนตำแหน่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาคนสนิทเป็นจำนวนมาก อย่างเช่นแลงลีย์ สคาล และเซอร์มอริริส ไม่ว่าจะ

การส่งอัศวินออกรบหรือการเกณฑ์ชาวบ้านมาเป็นทหารด้วยการบีบบังคับ
ล้วนไม่ใช่สิ่งที่พวกเราจะเข้าไปก้าวท้าวได้เลยพะยะค่ะ"

"ใช่แล้วพะยะค่ะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ขอพระองค์โปรดพิจารณา
ด้วย"

"ตอนที่เขาส่งเจ้าชายกุลอนขึ้นนิกโยตินโดยไม่ให้ผ่านศาลตัดสิน"
เปาโลกระแอมขณะพยายามพูดบัยความผิด "ผู้ดำเนินการทั้งหมดก็เป็น
คนของกลุ่มอัศวิน กระทบอ้อมไม่อาจหยุดพวกเขาได้เลยพะยะค่ะ"

"...ดังนั้นเรื่องที่เกิดขึ้นในหนึ่งปีที่ผ่านมาล้วนไม่เกี่ยวข้องกับ
พวกท่านแม้แต่นิดเดียว ข้าเข้าใจถูกหรือไม่" ภายในใจโรแลนด์ยิ่งให้ค่า
ขุนนางพวกนี้ยิ่งน้อยกว่าเดิม แทนที่จะบอกว่าเป็นผู้ช่วยที่คอยรับใช้
พระราชินี ควรจะบอกว่าเป็นพวกที่ทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัวมากกว่า
นับเป็นก้อนเนื้อร้ายที่แฝงอยู่ในราชวงศ์อย่างแท้จริง บางทีตอนตั้ง
อาณาจักรเกรย์คาสเซิล พวกขุนนางชั้นสูงอาจจะเคยเป็นผู้ช่วยที่พึ่งพิงได้
ของกษัตริย์ แต่พอเวลาผ่านไปสองถึงสามร้อยปีพวกเขากลับตกต่ำ
จนน่าพะ "ในเมื่อเป็นเช่นนี้พวกเรามาเล่นสนุกกันหน่อยดีกว่า"

"เล่น...สนุก?" ทุกคนผุดสีหน้าประหลาดใจ

"การละเล่นพิพากษาที่ชื่อว่า 'ข้าถามเจ้าตอบ' " โรแลนด์กวาดตามอง
พวกขุนนาง "มีทั้งหมดสิบคำถาม คนที่พูดโกหกจะถูกกำจัดออก จำเอาไว้..
พวกท่านมีโอกาสแค่ครั้งเดียวเท่านั้น"

ตอนที่ 508

การละเล่น

"พระ...พระองค์ กระหม่อม...ไม่ค่อยเข้าใจพะยะค่ะ" องค์มนตรี
เซ็ดเหงื่อบนหน้าผาก "กำจัดออก...หมายความว่าอย่างไรพะยะค่ะ"

"ติดคุก ไปเป็นแรงงานในเมืองแร่ ถูกริบทรัพย์สิน หรือเนรเทศ
ออกจากอาณาจักร" เจ้าชายพูดซ้ำๆ "กฎของการละเล่นสอดคล้องกับ
กฎหมายของอาณาจักร ถือว่ายุติธรรมมากนัก"

"ไม่ กระหม่อมเคยรับใช้พระบิดาของฝ่าบาท ฝ่าบาทจะทำเช่นนี้..."

"ตอนนี้ข้าเป็นพระราชาของพวกท่าน ข้ายอมทำได้แน่นอน" เขา
พูดตัดบท "ไม่ต้องกังวลไป หากท่านตอบคำถามทั้งสิบผ่าน ท่านยังจะได้
เลื่อนขั้นกับได้รางวัลด้วยนะ ต้องมีแพ้มีชนะถึงจะสนุกไม่ใช่หรือ"

"กระหม่อม...ไม่อาจยอมรับได้" เปาโลสายหัว "นี่มันเหมือน
การละเล่นของเด็กน้อยเกินไปพะยะค่ะ! บทลงโทษที่ฝ่าบาทตรัสมา
ต้องให้ศาลเป็นคนตัดสิน ฝ่าบาท กระหม่อมรู้สึกเหมือนว่าไม่ค่อยสบาย
ขอทูลลาพะยะค่ะ"

เขาหันหลังเตรียมจะออกจากปราสาท แต่กลับพบว่าประตูถูกปิดไว้

ทหารสองนายยืนขวางทางออกด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่มีท่าทีว่าจะเปิดทางให้เขาแต่อย่างใด

"ข้าไม่ได้ขอความเห็นของท่าน เซอร์ปาโล" โรแลนด์แบมือ "หากท่านยื่นกรานที่จะไป เช่นนั้นตัวเลือกในการกำจัดออกก็จะเพิ่มมาอีกหนึ่งข้อ" เขาทำท่ายิ่งป็น "ตาย!"

บรรดาขุนนางตาเบิกโพลงพร้อมถอยไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว ส่วนทหารที่อยู่ด้านข้างสองนายก็ยกปืนขึ้นเพื่อเฝ้าระวังการเคลื่อนไหวของขุนนางเหล่านี้

"เช่นนั้นเรามาเริ่มเล่นกันเถอะ" โรแลนด์ลุกขึ้นปรบมือ "คำถามข้อแรก เรื่องเกณฑ์ชาวบ้านจากที่ต่างๆ แล้วบีบบังคับพวกเขาให้โจมตีเมืองชายแดน พวกเจ้ามีส่วนรู้เห็นหรือไม่ เริ่มจากท่านองคมนตรีก่อนแล้วกัน"

วิดนิงเงียบไปสั้กครู่ "จริงอยู่ที่กระหม่อมรับคำสั่งจากทอร์พิคให้ไปเกณฑ์ชาวบ้านจากดินแดนตะวันออกกับดินแดนใต้ แต่เรื่องที่ทำให้พวกเขาไปโจมตีดินแดนตะวันตก กระหม่อมไม่รู้เรื่องพะยะค่ะ"

โรแลนด์รู้สึกว่ที่ไหล่ขวาถูกหยิกเบาๆ หนึ่งที่

"น่าเสียดายจริงๆ ข้าบอกท่านแล้วว่าโอกาสมีแค่ครั้งเดียว" เขาโบกมือ "พาดัวเขาไปซัง ได้ปราสาทแห่งนี้มีคุกอยู่"

"ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ที่กระหม่อมทูลไปเป็นความจริงนะพะยะค่ะ"

"ท่านและข้าต่างก็รู้ดีว่แม้แต่คำพูดเมื่อครู่นี้ก็ป็นคำโกหก" โรแลนด์มององคมนตรีถูกลากตัวออกจากวังไปโดยไม่สนใจคำแก้ตัวของเขาจากนั้นค่อยๆ พูดต่อ "หากพวกท่านยังพอฉลาดอยู่บ้างก็อย่าเลือกที่จะโกหกดีกว่า ทำเช่นนั้นไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะว่ข้าสามารถแยกแยะคำพูดโกหกได้"

ทุกคนยื่นตะลึงอยู่กับที่ ไม่มีใครกล้าพูดออกมาแม้แต่คำเดียว
 "ถ้าไม่มีใครตอบ ข้าจะเลือกเองแล้วนะ" เขามองไปยังเจ้ากรมตุลาการ
 อย่างไม่ให้ความสำคัญ "ท่านเปาโล แล้วท่านเล่า"

นี่เป็นการพิพากษาอย่างที่โรแลนด์คิดไว้จริงๆ

เขาจำเป็นต้องรีบจัดการขุนนางพวกนี้ให้เด็ดขาด ถึงจะมีสมาธิ
 วางแผนเรื่องดินแดนได้และสั่งเขาฟอลเลนดราคอนได้ ตัวเขาไม่สามารถ
 รั้งอยู่เมืองหลวงได้นาน สุดท้ายย่อมต้องให้คนที่ได้รับการฝึกจาก
 ที่ว่าการเมืองมาเป็นผู้ดูแลแทน และอุปสรรคที่จะมาขัดขวางการดูแลเมือง
 ก็มีแค่พวกขุนนางท้องถิ่นและพวกขบวนการใต้ดิน

ด้วยข้อจำกัดด้านกำลังคน เขาจึงไม่สามารถสะสางเรื่องนี้ได้หมดจด
 เหมือนอย่างป้อมปราการลองซง ดังนั้นจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือ
 จากข้าอำนาจเก่า จุดประสงค์ในการพิพากษาคั้งนี้ก็เพื่อกำจัดขุนนางที่มี
 สายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับทอว์ฟิคและมีโทษหนักออกไป เหลือไว้เพียง
 ขุนนางตัวเล็กๆ ที่มีมือสะอาดให้คอยทำงานแทนเขา เพื่อให้เมืองแห่งนี้
 ยังเดินหน้าต่อไปได้ ส่วนพวกขบวนการใต้ดินก็ยกให้ทหารช่วยจัดระเบียบ
 อีกที

เดิมที่เป้าหมายที่แท้จริงของการเปิดฉากโจมตีครั้งนี้ก็เพื่อหยุดยั้ง
 ไม่ให้ทอว์ฟิคเกณฑ์ชาวเมืองมาพลญ่เล่นบนสนามรบ แต่หากเขา
 จากไปทันทีที่โค่นอีกฝ่ายลงจากบัลลังก์ได้ ไม่ช้าเมืองหลวงก็จะตกอยู่ใน
 ความวุ่นวาย และเขาก็จะไม่ต่างอะไรกับพระราชาจอมปลอมเลย

หลังผ่านการพัฒนาอย่างจริงจังมาเป็นเวลากว่าหนึ่งปี อำนาจในเมือง
 โรแลนด์ก็ต่างจากตอนแรกอย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้แม้ไม่คิดจะให้เมืองหลวง
 เป็นเมืองหลักที่มีการพัฒนาอย่างเต็มที่ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องมอบหมายให้

คนอื่นเป็นผู้แทนจัดการทุกเรื่องอย่างป้อมปราการลองของ

ไม่ว่าขุนนางหรือศาสนจักร เขาก็มีอำนาจพอที่จะต่อกรได้ทั้งหมด

"คำถามสุดท้าย มีใครในพวกเจ้าเคยชมเพลงริงแกประชาชนบ้าง
รวมไปถึงแม่มดด้วย"

หลังถามไปเก้าข้อ ขุนนางห้าสิบกว่าคนในปราสาทก็เหลือแค่ไม่ถึง
สิบคน อัตราส่วนที่ถูกกำจัดออกไปนี้ไม่ถือว่าผิดคาดนัก เพราะคนที่ทำงาน
ในที่ว่าการเมืองล้วนผ่านการคัดเลือกจากทอวิพิคมาแล้วหนึ่งรอบ ส่วน
คนที่สงสัยว่าทอวิพิคมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของวิมเบิลตันที่สาม
หรือคนที่คิดว่าเขาขึ้นครองราชย์โดยไม่ชอบธรรมล้วนถูกเตะออกนอกวง
ไปนานแล้ว เหลือขุนนางเพียงเจ็ดคนที่ไม่เคยมีส่วนร่วมกับการสกรอก
ของทอวิพิค ช้ายังไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับศาสนจักรด้วย เรื่องนี้ทำให้โรแลนด์
รู้สึกประหลาดใจมาก

"ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท กระหม่อมผิดไปแล้วพะยะค่ะ" ขุนนาง
คนหนึ่งคุกเข่าลงกับพื้นโดยมีเหงื่อออกเต็มหัว "กระหม่อมเคยสั่งให้
ผู้ใต้บังคับบัญชาไปทำร้ายชาวเมืองคนหนึ่ง เพราะเขาเอาเท้าที่เปื้อนโคลน
มาเหยียบบนทางเกวของกระหม่อม กระหม่อมโมโหก็เลย...แต่ก็แค่ตีเขา
เท่านั้น กระหม่อมไม่ได้ฆ่าเขาพะยะค่ะ"

"กระหม่อม...กระหม่อมเคยมีอะไรกับบุตรสาวเจ้าของร้านค้า แต่ว่า
นางเป็นฝ่ายช่วยวนกระหม่อมก่อนพะยะค่ะ!"

"พ่อบ้านเคยขวยโอกาสตอนที่กระหม่อมออกไปล่าสัตว์เพื่อมีอะไร
กับภรรยาของกระหม่อม กระหม่อมไม่ได้พาเขาไปให้ศาลตัดสิน แต่
ตัดไถ่ของมันงของเขาทิ้งทันที...แต่ว่าได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พ่อบ้านน่าจะ
ไม่นับอยู่ในนั้นใช่หรือไม่พะยะค่ะ"

คำตอบของขุนนางที่เหลือทำเอาโรแลนด์ต้องพยายามกลืนหัวเราะ

อย่างหนัก ในยามปกติแล้วเรื่องพวกนี้ไม่ถือเป็นโทษหนักอะไร นับเป็นความผิดไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้พวกเขากำลังตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัดต่างคนต่างกลัวว่าหากปิดบังเรื่องเหล่านี้ไว้จะถูกตัดสินว่าโกหก จึงยอมเปิดปากเล่าทุกอย่างออกมา

จนกระทั่งอีกฝ่ายพูดจบแล้ว โรแลนด์จึงกระแอมแล้วถามต่อ "ไม่มีเรื่องอื่นแล้วหรือ"

"ไม่มีแล้วพะยะค่ะ" เหล่าขุนนางพากันยืนยันหนักแน่น เมื่อไหลซ่ายถูกหยิกเบาๆ เขาจึงพยักหน้ารับ "ยินดีด้วย พวกท่านผ่านเกมนี้แล้ว"

คำพูดนี้ทำให้ทุกคนโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด

"ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือ ต้องมีทั้งรางวัลและบทลงโทษถึงจะสนุก... วางใจเถอะ ข้าทำตามสัญญาที่ให้ไว้แน่นอน ยิ่งตำแหน่งในที่ว่าการเมืองว่างลงเยอะเช่นนี้ด้วยแล้ว แต่ก่อนจะว่ากันถึงเรื่องนั้น ข้ามีเรื่องอยากถามนิดหน่อย" โรแลนด์มองไปยังขุนนางสองคนที่อยู่ปลายแถว นอกจากตอบว่า "ไม่มีแล้วพะยะค่ะ" พวกเขาก็ปิดปากเงิบสนิท พูดอีกอย่างก็คือ คนทั้งสองคิดว่าตัวเองไม่เคยทำเรื่องผิดกฎหมาย ยิ่งไปกว่านั้นใน庭เกลก็ยืนยันแล้วว่าสิ่งที่พวกเขาพูดเป็นความจริง "พวกเจ้าชื่ออะไร รับผิดชอบตำแหน่งใดในที่ว่าการเมือง"

"กระหม่อมอัลวา เทเบอร์พะยะค่ะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท" คนแรกตอบออกมา "กระหม่อมรับผิดชอบเรื่องโหราศาสตร์พะยะค่ะ"

"หม่อมจันبرانซ์ ออร์แลนด์เพคะ" อีกคนเป็นสตรี "หม่อมจันรับผิดชอบเรื่องพิธีการในวังเพคะ"

ที่แท้ก็อย่างนี้เอง หน้าที่ของพวกเขาก็ทำเรื่องเลวร้ายได้ยาก... สองคนนี้ถือได้ว่าเป็นขุนนางมือสะอาดเพียงหนึ่งเดียวในที่ว่าการเมืองแล้ว

โรแลนด์กลับไปนั่งที่บัลลังก์ "พวกเจ้าออกไปได้ รอข้าจัดการเรื่องใน
ครอบครัวยุติเรียบร้อยแล้วจะเรียกเข้ามาอีกที" เขาหยุดไปเล็กน้อย
"ไม่นานพวกเจ้าจะเห็นว่าวิธีบริหารบ้านเมืองของข้าไม่เหมือนกับเสด็จพ่อ
หรือทอวีฟิค ถึงตอนนั้นอย่าลืมหेतุผลที่ทำให้พวกเจ้าผ่านด่านนี้เสียละ...
รักษามันไว้ให้ดี การละเล่นอย่างนี้ไม่ได้มีแค่ครั้งเดียว"

กระทั่งขุนนางพยักหน้ารับและปลีกตัวออกไปจนหมด โรแลนด์จึง
เริ่มเดินออกจากโถงและพาในตึงเกลลงไปยังคุกใต้ดิน
ได้เวลาไปพบ 'พี่ชายสุดที่รัก' ของข้าแล้ว

ตอนที่ 509

เส้นทางของพระราชา

คุณได้ดินของวังหลวงเคยเป็นผืนไร่ในวัยเยาว์ของเจ้าชายลำดับที่สี่ เมื่อเดินผ่านบันไดหินลงไป ความรู้สึกนั้นก็หลังทะเลาะเข้ามาในหัวของ โรแลนด์

หลังค้นดูจากความทรงจำ เขาก็เจอตันตอของความรู้สึกหวาดกลัว ที่ว่านี่

ตอนโรแลนด์อายุสิบสองปี ทอว์ฟิคได้ลากเขา กูลอน และการ์เซีย ไปสำรวจคุณได้ดินของปราสาทด้วยกัน เจ้าชายลำดับที่สี่ผู้ต้องการ เป็นส่วนหนึ่งของพี่ๆ ย่อมยินดีเป็นอย่างมากที่จะได้ไปสำรวจกับพวกเขา คิดไม่ถึงเลยว่าทอว์ฟิคจะลอบขโมยกุญแจจากองครักษ์มาขังเขาไว้ในคุก จากนั้นทั้งสามคนก็หัวเราะแล้วเดินจากไป

ภายในห้องที่มีมิติไร้แสงสว่าง โรแลนด์หวาดกลัวจนปากลิ้น ฟันกระทบ ภายในโถงมีเสียงร้องโหยหวนดังออกมาเป็นระยะ องครักษ์ บอกว่านั่นเป็นเสียงของผีที่อยู่ใต้ดิน เขากลัวว่าหากส่งเสียงแล้วผีเหล่านั้น จะพุ่งเข้ามาหา สุดท้ายจึงไม่กล้าร้องขอความช่วยเหลือ ได้แต่นั่งขัดตัวอยู่

มุมหนึ่งของผนัง เขาหัวซุกลงที่เข้าแล้วร้องไห้กระซิกๆ รุ่งเช้าของอีกวัน เมื่อทั้งสามคนย้อนกลับมา น้ำมูกของเขาก็เลอะเปรอะเปื้อนไปทั่วหน้าแล้ว นับแต่นั้นเป็นต้นมาเจ้าชายลำดับที่สี่ก็ไม่กล้าเข้าใกล้คุกใต้ดินของวังหลวงแม้แต่ก้าวเดียว

ตอนนี้โรแลนด์ขอมรู้แล้วว่าเสียงร้องนั้นไม่ได้มาจากผี แต่มาจากคนร้ายที่ร้องโหยหวนเพราะถูกสอบสวน เพียงแต่คนที่มีโอกาสจะถูกนำมาขังไว้ในวังหลวงมีน้อยมาก เขาจึงได้ยินเสียงเป็นครั้งคราวเท่านั้น

เมื่อเดินมาถึงชั้นล่างสุดของคุกใต้ดิน โรแลนด์ก็เห็นทอว์ฟิค วิมเบิลตันถูกขังอยู่ในห้องที่คับแคบ ห้องขังนี้เป็นห้องเดียวกับที่เจ้าชายลำดับที่สี่เคยก้มหน้าร้องไห้อยู่ทั้งคืน ความจริงเมื่อเทียบกับคุกที่อยู่ด้านนอกแล้ว สภาพแวดล้อมในนี้ก็ถือว่าดีมากที่สุดทีเดียว อย่างน้อยก็ไม่มีน้ำขังเฉอะแฉะ ปราศจากหนูหรือแมลงสาบวิ่งไปวิ่งมา อากาศก็ปลอดกลิ่นอับชื้นและเหม็นเน่า

แต่ที่น่าตลกก็คือตอนนี้ตำแหน่งของพวกเขาทั้งสองคนได้สลับกันแล้ว เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินมา ทอว์ฟิคที่นั่งพิงผนังอยู่ก็ลืมตาขึ้นมองโรแลนด์

เขาคือพี่ชายที่เจ้าชายลำดับที่สี่หวาดกลัวที่สุด รูปร่างหน้าตาดูแล้วไม่ผิดจากภาพในความทรงจำ ผมสั้นเป็นลอนสีเทากับดวงตาอันเป็นเอกลักษณ์ของสายเลือดตระกูลวิมเบิลตัน จมูกและแก้มสีบอดลักษณะเด่นมาจากบิดา เผยความคมเข้มให้เห็นได้ชัดถนัดตา เรียกได้ว่าเขาค่อนข้างหล่อเหลาทีเดียว ทว่าดวงตาที่เรียวเล็กคู่นั้นกลับทำลายความรู้สึกโดยรวมไปจนหมด ยิ่งอยู่ได้แสงไฟที่วูบไหวเช่นนี้ก็ยิ่งดูชั่วร้ายอย่างเห็นได้ชัด

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเจ้าชายลำดับที่สี่คงไม่กล้าแม้แต่จะมองอีกฝ่ายตรงๆ

แต่สำหรับโรแลนด์แล้ว ทอวิพิคก็เป็นแค่คนแปลกหน้าที่ถูกถอดเขี้ยวเล็บแล้วเท่านั้น

คนทั้งสองสบตากันอยู่นาน ภายในห้องซังเหลือเพียงเสียงปะทุจากคอบไฟ บนใบหน้าของทอวิพิคปรากฏความซุบซิบอย่างยากจะเก็บซ่อน เขาคิดจะวางท่าชมโรแลนด์เหมือนแต่ก่อน แต่แล้วก็พบว่าเปล่าประโยชน์ ความแข็งกร้าวจึงค่อยๆ เลือนหายไปจากดวงตา และถูกแทนที่ด้วยความหวาดหวั่นที่ไม่อาจบรรยายได้

"เจ้า...เป็นใครกันแน่" ในที่สุดทอวิพิคก็ทนไม่ไหว จึงเอ่ยปากทำลายความเงียบออกมา

เสียงแหบแห้งดังสะท้อนในคุกใต้ดิน อารมณ์ที่สับสนยิ่งทวีความชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ โรแลนด์รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังหวาดกลัว การที่ทอวิพิคถามคำถามนี้ออกมาไม่ได้ทำให้โรแลนด์รู้สึกแปลกใจแต่อย่างใด เมื่อเทียบกับทิลลีที่ไม่ค่อยได้พูดคุยกันแล้ว ทอวิพิคนับว่ารู้จักเจ้าชายลำดับที่สี่ดีกว่ามาก นิสัยที่ไม่ดีส่วนใหญ่ของเจ้าชายลำดับที่สี่ก็ได้ทอวิคเป็นคนสร้างขึ้นมานั้น

"ข้าคือโรแลนด์ วิมเบิลตัน" เขาคุกเข่าลงจนสายตาดูระดับเดียวกับอีกฝ่าย "จำข้าไม่ได้แล้วหรือ"

"เจ้าไม่ใช่!" ทอวิคเสียงสิ้นเครือ "เขาไม่มีทางมองข้าเช่นนี้ เขาไม่กล้าแม้แต่จะเผชิญหน้ากับข้าด้วยซ้ำ!" เขาหลบหายใจหนัก "ข้ารู้แล้ว... เจ้าเป็นปีศาจ! มันไม่ได้ถูกปีศาจล่อลวงไป หากแต่ถูกปีศาจเข้าสิงเพื่อยึดครองอาณาจักรแห่งนี้!"

สำหรับคนที่ใกล้ตาย โรแลนด์ไม่มีความจำเป็นต้องไปอธิบายอะไรมาก "แล้วอย่างไรเล่า ท่านคิดว่าตัวเองดีกว่าปีศาจสักเท่าไรกันเสีย วางแผนฆ่าเสด็จพ่อของตัวเอง โยนความผิดไปให้พี่น้อง จากนั้นก็สังหารเขา

เพื่อยึดเอาตำแหน่งกษัตริย์มา ไม่ใช่แค่เรื่องเสด็จพอนเท่านั้น แต่ท่านยังสมรู้ร่วมคิดกับศาสนจักรที่สูงสุดแสนจะน่ารังเกียจ บีบบังคับให้ชาวเมืองไปโจมตีดินแดนของเจ้าหญิงลำดับที่สาม แม้กระทั่งเจ้าชายลำดับที่สี่ผู้อ่อนแอที่สุดท่านก็ยังไม่วุ่น ในเวลาเพียงแค่นี้ปีทั้งอาณาจักรกลับตกอยู่ในความวุ่นวาย เมืองจำนวนมากลุกไหม้อยู่ใต้ไฟสงคราม ประชาชนเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เกรงว่าแม้แต่ปีศาจยังทำไม่ได้ถึงเพียงนี้!"

"ไม่!" เขาลนลานแก้ตัว "ข้าไม่ได้ฆ่าเสด็จพอน เขาฆ่าตัวตายเอง! เหมือนเขา...เหมือนเขาถูกปีศาจควบคุม!"

"ฆ่าตัวตายหรือ" โรแลนด์ขมวดคิ้ว

"ข้าไม่ได้โกหก! เขานอนอยู่บนเตียงเหมือนปกติ จากนั้นก็ยิ้มบางๆ แล้วใช้มีดปาดคอตัวเอง!"

"ไม่ใช่แม่มด?"

"ที่คอเขาห้อยศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าอยู่! บัดซบเอ๊ย..." เสียงของทอวิพิคแหบพร่าเหมือนมีอะไรติดอยู่ในลำคอ "ไม่มีกลางบอกเหตุอะไรเลย ข้าหยุดเขาไว้ไม่ได้!"

โรแลนด์เหลือบมองในดิ่งเกลที่อยู่ข้างหลัง เธอพยักหน้าเล็กน้อย แม่มดที่มีพลังประเภทเกาะติด ในใจเขาพลันผุดความคิดนี้ขึ้นมา เมื่อพลังถูกเสกออกมาก็จะไม่ได้รับผลกระทบจากศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าอีก ถ้าเป็นกลุ่มแม่มดธรรมดาที่แทบไม่มีโอกาสเข้าถึงตัวพระราชาก็ได้เลย ส่วนผู้บริสุทธิ์ของศาสนจักรก็ยากที่จะหาโอกาสเข้าใกล้ได้เช่นกัน โรแลนด์นึกโยงไปถึงตอนอพยพชาวเมืองเมื่อครั้งปีก่อนทันที แม่มดคนหนึ่งลอบเข้าไปในค่ายและเกือบจะสังหารเวนต์ ความสามารถของเธอคือการเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอก พอเอาเรื่องทั้งสองมาวางต่อกัน คำตอบก็เหมือนจะปรากฏออกมาให้เห็น

หากศาสนจักรเป็นคนชักใยเรื่องทั้งหมดนี้จริง คำสั่งที่นำมาซึ่งความโกลาหลวุ่นวายอย่างพระราชโองการชิงราชบัลลังก์ก็สามารถเข้าใจได้ แต่ว่าทั้งหมดนี้ยังจำเป็นต้องมีหลักฐานสนับสนุน และโรแลนด์เชื่อว่าเขาจะได้คำตอบจากปากของบาทหลวงประจำโบสถ์ในเมืองหลวง

"แต่ที่นี่ไม่ใช่เหตุผลที่ท่านจะใส่ร้ายกุหลอนแล้วก่อไฟสงครามไปทั่วทั้งอาณาจักร" โรแลนด์คัดเสียงต่ำ "โดยเฉพาะเรื่องที่ท่านสมรู้ร่วมคิดกับศาสนจักร และใช้ยาคลุมคลั่งมาทำให้เกิดการฆ่าฟันกัน ท่านเคยคิดบ้างหรือไม่ว่ามีคนตายเพราะเรื่องนี้ไปตั้งเท่าไร"

"ต่อให้ข้าไม่ทำ เจ้าคิดหรือว่าการเสียชีวิตจะไม่ทำด้วย หากพวกเขาอมยกราชบัลลังก์ให้ข้าตั้งแต่แรก ข้าก็ไม่ต้องลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้แล้ว!" ทอวิพิคป็นขึ้นมาจับลูกกรงไว้ "แต่เรื่องพวกนี้มันเกี่ยวอะไรกับปีศาจกันเล่า! เจ้าจะเอาอย่างไรกับข้ากันแน่"

"ประกาศความผิดของท่าน ทำการพิพากษา จากนั้นส่งขึ้นแท่นประหารเหมือนกับกุหลอน เพียงแต่โทษของท่านมีหลักฐานมัดตัวแน่น ต่อให้ตายก็ไม่อาจชดใช้ความผิดที่ก่อไว้ได้"

"ไม่! เจ้าฆ่าข้าไม่ได้ ปีศาจไม่อาจเสนอหน้าออกมาได้ พลังของพระเจ้าจะบดขยี้เจ้า หากเจ้าอยากได้อาณาจักรเกรย์คาสเซิลก็จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือของข้า!"

"พระเจ้า?" โรแลนด์ส่ายะยี้ม "ท่านหมายถึงศาสนจักรหรือ"

"เจ้าไม่รู้จักพวกเขา! พลังอำนาจที่ซุกซ่อนอยู่ของศาสนจักรมีมากจนไม่อาจประมาณได้ ในบันทึกที่เสด็จพ่อทิ้งไว้มีการบอกเล่าเรื่องราวอันน่าเหลือเชื่อไว้อยู่ และนี่ก็เป็นเหตุผลที่เขาไม่อาจตัดสินใจขับไล่ศาสนจักรออกไปได้!" เขาค้ำรามออกมา "ยานั้นเป็นแค่หนึ่งในเครื่องมือของพวกเขาเท่านั้น ขอแค่สถานะของเจ้าถูกเปิดเผย ไม่นานเจ้าจะต้องหายสาบสูญไป"

ตลอดกาลแน่!"

"ผิดแล้ว...ทอวีฟิค วิมเบิลตัน ข้ารู้มากกว่าที่ท่านคิดไว้เสียอีก และข้ายังรู้ด้วยว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นเช่นไร เส้นทางนี้ยากลำบากยิ่งนัก คนอย่างท่านไม่สามารถนำพาประชาชนข้ามผ่านมันไปได้หรอก" โรแลนด์ ค่อยๆ พูดต่อ "เพื่อเผชิญหน้ากับความท้าทายที่กำลังจะมาถึง ชีวิตของท่านจำเป็นต้องจบลงแค่นี้ แต่วางใจได้ เส้นทางสู่นรกของท่านไม่มีทางโดดเดี่ยวแน่นอน ยังมีคนอื่นอีกมากที่จะร่วมเดินทางไปกับท่าน"

พอพูดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินออกจากคุกไป ไม่สนใจเสียงร้องตะโกนของเจ้าชายลำดับที่สองอีก

ตอนที่ 510

ดอกไม้แห่งการล้างแค้น

ในตอนที่ยิลล์ ฟอกส์เดินเข้าไปในคุกใต้ดินของวังหลวง เขารู้สึกได้ว่าหัวใจกำลังสั่นรัว ทว่าต้นเหตุไม่ได้มาจากความหวาดกลัว แต่เป็นความตื่นเต้นที่ยากจะสะกดไว้ได้

แสงที่วูบไหวของคบไฟดูคล้ายจะเริงระบำให้กับเขา เสียงสะท้อนของฝีเท้าที่กระทบพื้นหินฟังราวกับเป็นคำสรรเสริญยินดี

ยิลล์ไม่เคยคิดมาก่อนว่าคุณใต้ดินอันมืดมิดจะวิเศษถึงเพียงนี้ เมื่อลงมาถึงขั้นสุดท้าย ทาซาก็คั่นตัวเขาก่อรอบ จากนั้นจึงตบไหล่ แล้วพูดเสียงเบาว่า "เข้าไป อย่าอยู่นานนักล่ะ"

ยิลล์พยักหน้าแล้วก้าวเข้าสู่ความมืดอย่างเร่งรีบ...ในตอนที่จะลุผ่านทางเดินมาจนใกล้จะถึงคุก เขากลับลดฝีเท้าลง นี่เป็นช่วงเวลาที่น่าจดจำ เขาอยากจะค่อยๆ ซึมซับความรู้สึกนี้ทีละนิด

และฆาตกรที่สังหารภรรยาของเขาก็อยู่ตรงหน้าแล้ว

พระราชอาคมปลอม ทอวีฟิค วิมเบลตัน

ยิลล์ยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง หยดน้ำตาพลันไหลออกมาอาบสองแก้ม

ทุกสิ่งที่เขาลงแรงไปไม่สูญเปล่า มีหน้าซ้ำผลที่ได้รับยังเร็วกว่าที่คาดคิดไว้เสียอีก

หากภรรยาได้มาเห็นภาพนี้ นางคงจะยิ้มได้แล้วกระมัง

"นั่น...ใคร" อีกฝ่ายหันมองแล้วรีบถลามาเกาะลูกกรง "นั่นเจ้าไชหรือไม่ ปี่ศาจ...เจ้าเปลี่ยนใจแล้วหรือ"

ฮิลล์เดินออกมาจากเงามืด ก่อนจะก้าวเข้าไปตรงหน้าลูกกรง ทอวิพิคชะงักเล็กน้อย จากนั้นก็ทำหน้าระมัดระวังพร้อมถอยหลังไปสองก้าว "เจ้าเป็นใคร ใครให้เจ้าเข้ามา! โโรแลนด์ วิมเบิลตันเล่า ข้าจะคุยกับมัน!"

นี่คือพระราชินีในเวลาปกติอยู่สูงจนเขาเอื้อมไม่ถึง

ฮิลล์เคยเห็นทอวิพิคจากระยะไกลแค่ครั้งเดียวในพิธีราชาภิเษก ตอนนั้นเขาสวมผ้าคลุมสีแดงชาด ในมือถือคทาสีทอง บนหัวสวมมงกุฎคูหรูราและงดงาม ทอวิพิคค่อยๆ เดินขึ้นไปบนแท่นพิธีเพื่อรับตำแหน่งกษัตริย์ท่ามกลางกลุ่มอัศวินที่รายล้อม ฮิลล์เองก็หวังว่าเขาจะเป็นกษัตริย์ที่ดีทำให้ทุกคนได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข แต่การบุกคั่นหัวเมืองหลวงหลังจากนั้นกลับทำให้คณะกายกรรมและครอบครัวต้องบ้านแตกสาแหรกขาด อนาคตที่ฮิลล์ตั้งตารอกลายเป็นอากาศ

แต่มารวันนี่ในที่สุดทอวิพิคก็ได้ล้มลงรสชาติของการล้างแค้นแล้ว

"กระหม่อมชื่อฮิลล์ ฟอกส์พะยะคะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท" ฮิลล์โค้งคำนับ "กระหม่อมเป็นสมาชิกของคณะกายกรรม 'นกพิราบกับหมวก' พระองค์ไม่มีทางรู้จักกระหม่อม แต่กระหม่อมรู้จักพระองค์"

ทอวิพิคผุดสีหน้างุนงง ไม่พูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

ส่วนฮิลล์ก็พูดต่ออย่างไม่ใส่ใจ "เดิมทีคณะกายกรรมมีสมาชิกทั้งหมดเจ็ดคน แต่เป็นเพราะพระองค์ พวกเราจึงสูญเสียชีวิตไปหนึ่งคน

นับจากวันนั้นอีกหกคนที่เหลือก็ไม่มีใจจะแสดงต่อ พวกเราไปซุกกอกอยู่กับ ขบวนการใต้ดินในร้านเหล้า คอยฟังข่าวคราวที่เกี่ยวข้องกับพระองค์ จากนั้นเรียบเรียงข้อมูล นำมาวิเคราะห์ แล้วส่งต่อให้กับท่านโรแลนด์" เขาหยุดลงเล็กน้อย "เรื่องแผนการผลิตฝงหิมะกับเรื่องเกณฑ์ชาวเมืองไปโจมตี ดินแดนตะวันตกก็ล้วนได้กระหม่อมเป็นคนส่งข่าว นอกจากนี้เรื่องที่อยู่ๆ โรงผลิตดินประสิวถูกปิด นั่นก็เป็นฝีมือกระหม่อมเช่นกัน"

"เจ้าอยากจะทำอะไรกันแน่" ทอว์พิดหรือตามอง "หนอนบ่อนได้ ที่ภูมิใจกับสิ่งที่ตัวเองทำ? หรือว่ากฎที่ทรยศต่อพระราชาและชายเกียรติยศ เพื่อแลกกับผลประโยชน์? ข้าไม่ได้รู้จักคณะกายกรรมนกพิราบกับหมวก อะไรนั่นเลย เก็บลูกไม้สกปรกไว้เถอะ เจ้าคนชั้นต่ำ!"

"ผลประโยชน์? กบฏ? ไม่ใช่เลย...กระหม่อมแค่ทำตามหัวใจของ ตัวเอง" ฮิลล์พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "สหายในคณะกายกรรมที่กระหม่อม พูดถึงคือภรรยาของกระหม่อม นางต้องสังเวชชีวิตในการไล่ล่าแม่มด ของพระองค์ นางต้องเผชิญความทุกข์ทรมานและความอับอายอยู่ในทุก ส่วนฆาตกรที่ฆ่านางสุดท้ายแล้วถูกปรับแค่ยี่สิบห้าเหรียญเงิน"

ดวงตาของทอว์พิดฉายประกายวาวขึ้นมา

"พระองค์ทรงนึกออกแล้วหรือ" เขาผายมือทั้งสองข้างออก "แม้ ภายหลังทางที่ว่าการเมืองจะชดเชยให้สามเหรียญทอง แต่มัน จะมีประโยชน์อันใดเล่า ภรรยาของกระหม่อมไม่มีวันหวนคืนกลับมาแล้ว นางไม่ใช่แม่มด แต่กลับต้องมาตายเพราะพระองค์"

ผ่านไปครึ่งใหญ่อีกฝ่ายถึงจะเอ่ยปากพูดออกมา "เรื่องนั้นข้าไม่ได้เป็น คนทำ"

คำตอบที่อ่อนปวกเปียกเช่นนั้นหอมหวานเหมือนดั่งน้ำผึ้ง หากเป็น เวลาปกติคำตอบที่เขาได้รับเกรงว่าจะมีแต่รอยยิ้มดูถูกกับคำพูดว่า

'แล้วอย่างไรเล่า'

"คนที่รับคำสั่งไล่ล่าแม่มดในตอนนั้นคือแลงลีย์ บิริวารคนสนิทของ พระองค์ แม้กระทั่งอัศวินใจเหล็กยังไม่มียุติญาแต่ต้องเขาได้ กระหม่อม เพียงแค่ต้องการคำตัดสินที่ยุติธรรม แต่ศาลกับที่ว่าการเมืองต่างปฏิเสธ คำร้องเรียนของกระหม่อม นี่เป็นเพราะพระองค์คอยสั่งการอยู่เบื้องหลัง อย่างไม่ต้องสงสัย"

"ไม่ พอแล้ว เจ้าคนชั้นต่ำ!" ทอว์พิดทนฟังไม่ไหวจนต้องคำราม ออกมา "รู้ตัวหรือไม่ว่าเจ้ากำลังทำอะไร หากในการล่าแม่มดมีแค่ ภรรยาเจ้าที่ถูกสังหารด้วยความเข้าใจผิด เช่นนั้นสิ่งที่เจ้าทำอยู่ก็คือ การฝังเกรย์คาสเซิลทั้งอาณาจักร! ท่านโรแลนด์อย่างนั้นหรือ เจ้าโง่ โรแลนด์ วิมเบิลตันได้ตายไปนานแล้ว! เจ้านายของเจ้ามันเป็นปีศาจ แล้ว เจ้ากลับไปปรับใช้มันเพื่อสตรีเพียงคนเดียวนี่นะหรือ"

"...เช่นนั้นหรือพะยะค่ะ" ฮิลลีย์ก้มมูมปาก "ในตอนที่กระหม่อม อ้อนวอนต่อพระเจ้าแต่ไม่มีเสียงตอบรับกลับมา กระหม่อมก็สาบานกับ ตัวเองไว้แล้วว่าขอแค่สามารถล้างแค้นได้สำเร็จ ต่อให้เป็นปีศาจ กระหม่อม ก็ยินดีจะติดตามลงนรกไป" เขายกมือทาบบนหน้าอกเพื่อทำความเคารพ "แล้วพบกันใหม่ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท กระหม่อมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่ได้เต็มเชื้อไฟในการทำลายพระองค์"

เมื่อเดินมาถึงปากทางเข้า ทาซาก็พยักพยเปิดหน้ามาทางเขา "พอใจแล้วใช่ไหม"

ฮิลล์สูดหายใจลึก "ใช่ นายท่าน พาเข้าไปพบพระราชโอรสโรแลนด์เถอะ" จนกระทั่งขึ้นมาถึงชั้นสามของปราสาท ในที่สุดฮิลล์ก็ได้พบคนที่เขา ทำงานให้มาตลอดครึ่งปี เมื่อเทียบกับทอว์พิดแล้วสีหน้าของโรแลนด์

วิมเบิลดันดูเหมือนมิตรกว่ามาก แม้วดวงตาและผมจะเป็นสีเทาเหมือนกัน แต่คนตรงหน้าไม่มีท่าทีหยิ่งยโสหรือคอยรักษาระยะห่างจากคนอื่นอยู่เลย ดูไม่เหมือนกับ... เชื้อพระวงศ์ด้วยซ้ำ

"หลายวันมานี้ต้องคอยหลบซ่อนอยู่ในเมืองหลวง ลำบากเจ้าแล้ว" คำพูดประโยคแรกของอีกฝ่ายทำให้ฮิลล์ตกตะลึง "เป็นเพราะข่าวกรองของพวกเจ้า ข้าจึงเตรียมตัวได้พร้อมและยึดเมืองหลวงได้โดยเสียหายน้อยที่สุด"

"ไม่เลยพะยะคะ นี่เป็นสิ่งที่ระห่อมควรทำแล้ว"

"แน่นอน ข้ารู้ว่าเจ้าทำไปเพื่อแก้แค้น อีกไม่นานทอริฟิคจะได้รับโทษที่เขาควรได้รับแน่นอน เป้าหมายของเจ้ากลายเป็นจริงแล้ว ต่อไปสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ แต่ข้าหวังว่าหลังจากนี้เจ้าจะยังคงทำงานให้ข้าต่อ" โรแลนด์ลุกขึ้นไปหาเขา สายตาสอดประสานเข้าด้วยกัน "หากอยากให้มีเมืองแห่งนี้กลับคืนสู่ความสงบ หรือกระทั่งอยากให้อีกกลับมารุ่งเรืองดังเดิม ก็ยังมีเรื่องที่ต้องทำอีกมาก พวกเขาบนการได้ดินจำเป็นต้องถูกควบคุม ส่วนพวกขุนนางที่ยังไม่น่าไว้ใจก็ต้องมีคนคอยจับตาดูไม่ห่าง อาศัยเพียงทาสคนเดียวคงดูแลไม่ไหว เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า เจ้ากับคณะกายกรรมของเจ้าจะได้ทำงานทั้งในที่ลับและที่แจ้งเพื่อปกป้องชาวเมืองให้ข้า จากนั้นไปจะได้ไม่เกิดโศกนาฏกรรมอย่างในวันวานอีก"

"ระห่อมยินดีพะยะคะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท" ฮิลล์คุกเข่าลงกับพื้น "ต่อให้พระองค์ไม่ตรัสเช่นนี้ ระห่อมก็จะขอติดตามพระองค์ไปทั่วทุกหนทุกแห่ง พระองค์ทรงทำตามสัญญาที่ให้ไว้แล้ว คราวนี้ถึงตาระห่อมแล้วพะยะคะ" เขาพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ "ชีวิตที่เหลืออยู่ของฮิลล์ ฟอกส์ ขอถวายให้แก่พระองค์พะยะคะ"

ในที่สุดดอกไม้แห่งการล้างแค้นก็ออกผลที่หอมหวานที่สุดออกมา

ตอนที่ 511 เสียงกระซิบยามค่ำคืน

ในดิงเกลหนึ่งฟิงชอบหน้าต่าง มองดูตัวเมืองยามค่ำคืนผ่านบานกระจก
เงาสลัวของกำแพงเมืองทอดยาวไปในความมืด แสงไฟบางเบา
ที่ส่องลงมาเผยให้เห็นความต่างเล็กน้อยของกำแพงทั้งสามชั้น กำแพง
วังหลวงที่อยู่ใกล้สุดเป็นสีเทาอ่อน คบไฟบนนั้นส่องให้บริเวณโดยรอบ
สว่างไสวขึ้นมา มองผ่านๆ แล้วเหมือนเข็มขัดอัญมณีที่มีส่วนมืดตัดสลับกับ
ส่วนที่ทอแสงสว่าง

กำแพงเมืองชั้นในที่อยู่ห่างออกไปเป็นสีเทามืด ดูราวกับงูตัวยาว
ที่คดเคี้ยวไปรอบเมือง แม้จะมีการผลัดเปลี่ยนพระราชินี แต่แสงไฟใน
เมืองชั้นในยังคงส่องสว่าง ในดิงเกลเพียงจะเคยเห็นสถานที่ที่ศักดิ์กกว่า
เมืองชายแดนเป็นครั้งแรก สงครามอันดุเดือดในช่วงเวลานั้นๆ นี้แทบจะ
ไม่ส่งผลกระทบต่อขุนนางระดับล่างและพวกพ่อค้าเลย กลางคืนยังคงเป็น
ช่วงเวลาที่ดีที่สุดให้พวกเขาได้เสาะหาความสุข

และเมื่อมองต่อไปก็จะเห็นพื้นที่บริเวณนั้นเป็นสีดำมืด คล้ายว่า
แสงไฟถูกงูตัวใหญ่ขวางกั้นไว้จนหมด กำแพงเมืองอันยิ่งใหญ่แทบจะ

ถูกกลืนหายไปในความมืด มองเห็นแค่จุดดวงไฟรางๆ ที่ส่องอยู่บนยอดกำแพง ในเขตเมืองชั้นนอกนั้นเหมือนกับเมืองหลายแห่งที่เธอเคยเห็นมา เมื่อพระอาทิตย์ตกดินทุกอย่างก็จะตกอยู่ในความเงียบวังน หากเทียบกับพื้นที่ดำมืดขนาดใหญ่แล้ว แสงไฟในเมืองชั้นในก็ดูอ่อนแรงแอย่างเห็นได้ชัด แต่เรื่องนั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อชาวเมืองที่ออกมาร้องรำทำเพลงกันเลย...ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ๆ ในดิ่งเกลพลันนี้ภพมวลมนุษย์ที่ถูกบีบให้ไปอยู่ขุมหมื่นหนึ่งของแผ่นดิน แสงแรกของวันอันกว้างใหญ่ค่อยๆ ถูกความมืดเข้ากลืนกิน ปีศาจและสัตว์อสูรแอบซ่อนตัวอยู่ในนั้น แต่คนส่วนใหญ่กลับไม่ระแคะระคายถึงเรื่องนี้เลย พวกเขายังคงมัวเมาอยู่ในแสงที่เหลือเพียงแค่มืดถึงฝ่ามือ

"เฮ้อ เหนื่อยจะแย่อยู่แล้ว" เสียงของเวนดีดังชัดจึ่งหวะความคิดของเธอ แม่มดผสมน้ำตาลแดงเดินรวดเร็วเข้ามาหาในห้อง ก่อนจะนั่งพิงข้างหน้าต่างในท่าเดียวกัน

"พวกนางหลับกันแล้วหรือ"

"ใช่ โหวกเหวกโวยวายอยู่ตั้งนาน ตอนนั้นเหนื่อยจนหลับกันหมดแล้ว" เวนดีหัวออกมาที่หนึ่ง "ข้าอยากจริงๆ ว่าพวกนางไปเอาเรื่องแรงมาจากที่ใด เห็นๆ กันอยู่ว่าบินวนรอบบอลลูนมาทั้งวัน ยังจะเหลือพลังมาร้องขอพิงนิทานต่ออีก"

"ท่านควรขอบคุณพระราชาซะ" ในดิ่งเกลยิ้มออกมา "หากไม่ได้บطلงโทษให้ทำแบบฝึกหัดสามชุดเมื่อครั้งก่อน เกรงว่าคืนนี้พวกนางจะต้องออกไปสำรวจข้างนอกแน่ ไม่มาร้องขอพิงนิทานเช่นนี้หรอก" ในดิ่งเกลหันไปตะโกนมอง ระยะเวลาจากระเบียงไปจนถึงห้องนอนเพียงพอให้เห็นเมฆขึ้นนอนฟูอยู่บนตัวโลดตึง ผมสีขาวแทบจะคลุมสว่นน้อยได้ทั้งตัว "พวกนางเข้ากันได้ดีทีเดียว"

เนื่องจากห้องในวังหลวงกว้างขวางมาก ซ้ายยังแบ่งเป็นสองห้องนอน และหนึ่งห้องนั่งเล่น ดังนั้นแม่บดที่ติดตามโรแลนด์มาออกรบจึงแบ่งกันพักห้องละสี่คน พูดได้ว่าสถานที่แห่งนี้หรูหราและสวยงามที่สุดในอาณาจักรเกรย์คาสเซิลแล้ว แม้กระทั่งพรมและชุดเครื่องนอนในห้องพักแขกยังทำมาจากผ้าคุณภาพดี ไนติงเกลพอู้จักผ้าบางชนิด อย่างเช่นผ้ากำมะหยี่กับผ้าไหม แต่ผ้าบางผืนเธอดูไม่ออกด้วยซ้ำว่ามันทำมาจากวัสดุอะไร

"ก็จริง" เวนดี้ยิ้มอย่างอ่อนโยน "ข้าเคยได้ยินเจ้าหญิงทิลลีเล่าว่า ก่อนหน้านี้เมซีมักแปลงร่างเป็นนกพิราบอยู่ตลอดเวลา พอตกกลางคืนก็นอนโดยเกาะอยู่บนชื่อ เสียงแค้นเดียวก็ปลุกให้นางตื่นได้แล้ว นางแปลงร่างเป็นนกเพื่อให้ตัวเองหลบหนีจากอันตรายได้ทุกเมื่อ ในที่สุดตอนนี้ นางก็ได้นอนหลับอย่างสบายเหมือนเด็กหญิงทั่วไปแล้ว" เวนดี้หยุดลงเล็กน้อย จากนั้นพูดเหมือนทอดถอนใจว่า "พวกเราโชคดีที่เดินมาถูกทาง"

ไนติงเกลไม่ได้ตอบอะไร...และคิดว่าไม่จำเป็นต้องตอบด้วยขอแค่เป็นแม่บดที่รอดชีวิตมาจากสมาคมก็ย่อมมีความรู้สึกต่อเรื่องนี้ไปในทางเดียวกัน ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตาย ผู้ปกครองดินแดนตะวันตกยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือพวกเขาได้ทันทั่วทั้งที่ ทั้งยังสัญญาว่าจะนำโลกใบใหม่มาให้ และตอนนี้พวกพี่น้องก็ไม่ได้มองเห็นแค่แสงสว่างที่สว่างแต่ยังเห็นโลกใบใหม่ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมด้วย ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่เฝ้าตามหา มากกว่าร้อยปีใกล้จะเป็นจริงแล้ว ความรู้สึกตื่นตันและอบอุ่นในอกไม่อาจใช้คำพูดแค่ไม่กี่คำบรรยายออกมาได้

ทั้งสองคนนั่งเงียบไปครู่ใหญ่ จนกระทั่งเสียงระฆังบอกเวลาเที่ยงคืน เวนดี้จึงถามขึ้นมา "เจ้า...อยากจะไปดูหรือไม่"

"กลับไปไปที่ใดหรือ" ไนติงเกลยังคงตั้งตัวไม่ทัน

"เมืองซิลเวอร์ บ้านของเจ้า" เวนดี้ชี้ไปทางใต้ "อยู่ห่างจากที่นี่แค่

ครึ่งวันเท่านั้น หากให้เมซีฟาไปไม่ถึงชั่วโมงก็ถึงแล้ว เจ้า...ยังมีน้องชาย
อยู่ที่นั่นอีกคนนะ"

ในดิงเกลคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะยกเรื่องนี้ขึ้นมา เธอลังเลเล็กน้อย
ก่อนจะสายหัวว่า "ตอนนี้อยู่ในช่วงจัดระเบียบเมือง ศัตรูยังซ่อนตัวอยู่
ทุกที่ ข้าไม่อาจห่างจากพระราชินีได้แม้แต่ก้าวเดียว รอให้เกรย์คาสเซิล
สงบเรียบร้อยแล้ว ข้ายังมีโอกาสให้กลับไปเมืองซิลเวอร์อีกมาก ไม่จำเป็นต้อง
ต้องรีบร้อนไปตอนนี้หรอก"

"ข้านึกว่าเจ้าจะยื่นกรานบอกว่าตัวเองตัดสัมพันธ์กับตระกูลเกล็นน์
ไปนานแล้วเหมือนเมื่อก่อนเสียอีก" เมื่อได้ยินคำตอบนี้เวนต์ก็คล้ายจะ
โล่งใจ "เหมือนเจ้า...จะไม่ได้เกลียดน้องชายแล้วกระมัง"

"หากเขาไม่หักหลังข้า ข้าคงไม่ได้เจอท่าน และไม่มีทางได้เจอ
พระราชินีโรแลนด์ด้วย" ในดิงเกลตอบด้วยรอยยิ้ม "ข้าบอกท่านอยู่บ่อยๆ
ไม่ใช่หรือ 'การหลุดพ้นจากฝันร้ายในอดีตไม่ได้หมายความว่า จะต้อง
ตัดอดีตทิ้งไปเสียหน่อย' ตอนนี้ข้าคิดออกอีกประโยคหนึ่งแล้ว 'ขอแค่
ได้พยายามใช้ชีวิตให้มีความสุขกว่าอดีตก็พอ'"

"อืม...พอเอามาต่อกันแล้วกลายเป็นคำคมที่ดีเลย" เวนต์ยักคิ้ว
"ดูไม่ออกจริงๆ ว่าความรู้ด้านกวีของเจ้าจะสูงถึงเพียงนี้"

"ดังนั้นข้าไม่แอบออกไปหรอก ท่านเองก็ไปนอนเถอะ" ในดิงเกล
จูงมือเวนต์ "นี่ก็ดีมากมายแล้ว"

"อืม" คนทั้งสองป็นขึ้นเตียง เวนต์เรียกลมเบาๆ มาเป่าเทียนให้ดับ
"ราตรีสวัสดิ์"

"ราตรีสวัสดิ์"

รอจนมั่นใจว่าเวนต์หลับไปแล้ว ในดิงเกลจึงค่อยๆ คลานลงจากเตียง
เธอหายเข้าไปในหมอกมายาแล้วเดินไปยังห้องของโรแลนด์

หลังจากนี่คือเวลาของเธอ

ความมืดเป็นหนึ่งในเดียวกับเธอ

วันถัดมาโรแลนด์ได้รับทั้งข่าวดีและข่าวร้ายจากชวานเหล็ก ข่าวดีก็คือหลังสอบปากคำมาหนึ่งคืน ในที่สุดบาทหลวงฟิลลิปส์ก็ยอมคายแผนการที่เฮอริมีสลับเปลี่ยนตัวพระราชารวมถึงพระราชโองการชิงตำแหน่งรัชทายาทออกมา

ส่วนข่าวร้ายคือศาสนจักรวางกลอุบายปลุกปั่นครั้งนี้มานานมากแล้ว โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้อาณาจักรเกรย์คาสเซิลอ่อนกำลังลง พวกเขาจะได้บุกเข้ายึดอาณาจักรโดยเร็ว ซึ่งในความเป็นจริงเป้าหมายนี้ก็ลุล่วงไปไม่น้อยแล้ว คุณได้จากดินแดนตะวันออกและดินแดนใต้ของอาณาจักร... หากเขาไม่บังเอิญกลายเป็นเจ้าชายลำดับที่สี่ บางทีแผนการนี้อาจจะทำให้อาณาจักรเกรย์คาสเซิลต้องล่มสลายโดยไม่อาจฟื้นคืน

"เจ้าได้ยินแล้วใช่ไหม" เขาหันไปสั่งการทาสที่อยู่ข้างกาย "กระจายข่าวนี้ออกไป เน้นย้ำเป้าหมายที่แท้จริงของศาสนจักรและเรื่องที่ทอว์พิคสมารู้ร่วมคิดกับพวกเขา ยิ่งละเอียดเท่าไรยิ่งดี ข้าจะให้ประชาชนทั้งอาณาจักรได้รู้ว่าพวกเขาทำอะไรเอาไว้บ้าง"

"พะยะค่ะ"

จากนั้นโรแลนด์ก็มองไปทางชวานเหล็ก "ส่งเรือกลไฟออกไปหนึ่งลำ รับตัวบารอฟกับเคโมมาที่เมืองหลวง"

ชวานเหล็กแสดงสีหน้าที่น้อยครั้งจะได้เห็นออกมา "ท่านบารอฟไม่มีปัญหาหรือพะยะค่ะ แต่ท่านหัวหน้าสำนักเล่นแร่แปรธาตุ...เขาจะยอมสละเวลาอันมีค่าในห้องทดลองเพื่อเดินทางมาที่นี่หรือพะยะค่ะ"

"ข้าจะเขียนจดหมายส่งถึงเคโมเอง" โรแลนด์เบะปาก "ได้เงินมาแล้ว"

ไม่ใช่ก็เหมือนใส่เสื้อผ้าสวยๆ ออกไปเดินตอนกลางคืน เช่นนั้นใครมันจะไปมองเห็นกันเล่า พูดให้เข้าใจง่ายหน่อยก็คือเวลาที่ประสบความสำเร็จใครบ้างจะไม่อยากให้อวดให้คนอื่นรับรู้ ตอนอยู่ที่เมืองเวตริเวอร์ เคมีเคยกระทบกระทั่งกับสมาคมเล่นแร่แปรธาตุแห่งเมืองหลวงอยู่หลายครั้ง ตอนนี้มีโอกาสมาตบหน้าอีกฝ่ายถึงที่ มีหรือเขาจะไม่มา

และนี่ก็เป็นโอกาสอันดีที่เขาจะรวบรวมนักเล่นแร่แปรธาตุของเมืองหลวงให้มาอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขาทั้งหมด

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3wnbOCB>